

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **M.B.**
státní příslušnost Tuniská republika,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234,
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019 č. j. OAM-464/LE-BA04-BA04-PS-2019, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019 č. j. OAM-464/LE-BA04-BA04-PS-2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 21. 2. 2020. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu ze dne 21. 11. 2019, kterou nijak blíže neodůvodnil a zároveň požádal, aby mu pro řízení o této žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 13. 12. 2019 č. j. 61 Az 47/2019 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění a opravě žaloby. Právní zástupce podáním ze dne 20. 12. 2019 doplnil žalobu žalobce tak, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil skutečnost, zda je žalobce zranitelnou osobou, neboť nezohlednil jeho psychické potíže. Žalobce trpí depresemi z důvodu odloučení od své rodiny, kterou „*patrně pojímá šířeji než je obvyklé*“. Žalovaný se touto otázkou podle něj nezabýval a jeho psychický stav nikterak nezvažil, přičemž jeho psychický stav může být zásadním kritériem pro zvážení jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalobce tak žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019 č. j. OAM-464/LE-BA04-BA04-PS-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaným (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu správního žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:
 - rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. 11. 2019 č. j. KRPA-377390-14/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje

pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a doba zajištění byla stanovena podle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 1. 11. 2019 kontrolován z důvodu podezření, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Lustrací u cizinecké policie bylo zjištěno, že se nachází v evidenci nežádoucích osob, konkrétně v informačních systémech IS ENO a IS SIS2. Žalobce u sebe neměl žádný doklad totožnosti; z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace rozhodnutí o správním vyhoštění. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 11. 2019 krajský soud zjistil, že na otázku, zda je žalobce zdravotně v pořádku, odpověděl, že ano a že byl u lékaře, dostal prášky, cítí se dobře a je schopen sepsání protokolu. Na otázku, zda požívá nějaké návykové látky, které by měly vliv na jeho současný zdravotní stav, uvedl, že je zdravý, léčí se na HIV, bere léky Insentres a Descovy na HIV a další léky proti stresu, neboť se mu stýskalo po rodině, když opustil Tunisko. Chodí do Fakultní nemocnice na Bulovce pro léky a na vyšetření. Na jeho nemoc přišli v roce 2004 v Itálii v Janově, ale jeho stav je dobrý a nezhoršil se mu. Zkoušel heroin, ale pak přestal, proto bere Butotex proti závislosti. Jeho rodina žije všude, bratr je v Itálii, další dva bratry má v Sýrii a dva bratry v Alžírsku spolu s otcem a matkou. Do Evropy přicestoval ve 14 letech s cestovním dokladem svého strýce jako doprovod. Naposledy pracoval v kebabu v Českých Budějovicích, vykonával tak výdělečnou činnost neoprávněně. V České republice nemá žádný majetek, jen osobní věci, a nemá žádnou osobu, která by na něm byla závislá. V rámci pohovoru sdělil, že má zdravotní pojištění;

- rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 8. 2019 č. j. KRPC-112037-19/ČJ-2019-020023 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dva roky;

- dne 3. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky;

- dne 8. 11. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž mj. uvedl, že předchozí žádosti o mezinárodní ochranu podal ve Švýcarsku, Německu, Lucembursku a tuto žádost v ČR podal po několikáté. Ohledně zdravotního stavu uvedl, že není v nejlepším pořádku, asi od července nebral žádné léky, které mu chybí. Hodně přemýšlí o sebevraždě, má psychické problémy, problémy se srdcem, HIV a hepatitidu C;

- podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 1. 2013 a řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 7. 4. 2014 podle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu z důvodu nedostavení se k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Dne 5. 4. 2017 byla podána žádost Lucemburskem o jeho převzetí, neboť tam podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však dne 3. 5. 2017 uprchl a jeho transfer byl uskutečněn až dne 27. 9. 2017, kdy téhož dne podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Řízení o této druhé žádosti bylo ukončeno rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 8. 2019 podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení o této žádosti bylo ukončeno usnesením žalovaného ze dne 3. 9. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje

6. Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinné uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody do ciziny nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Podle odst. 3 téhož ustanovení jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců může ministerstvo v případně nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se za zranitelnou osobu podle tohoto zákona rozumí zejména nezletilá osoby bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

7. Krajský soud připomíná, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toliko v rámci žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. V napadeném rozhodnutí nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.).
8. V doplnění žaloby učiněném právním zástupcem žalobce v jeho podání ze dne 20. 12. 2019 byla vznesena jediná žalobní námitka, že se žalovaný nevypořádal s otázkou zranitelné osoby v případě žalobce, který před policejním orgánem uvedl, že trpí mj. psychickými problémy, tedy depresemi z důvodu odloučení od své rodiny a dále odkázal na své zdravotní problémy. Jak vyplynulo z protokolu o podání vysvětlení sepsaného Krajským ředitelstvím Policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. 11. 2019, žalobce při podání vysvětlení uvedl, že je zdravotně v pořádku, že byl u lékaře, dostal prášky a cítí se dobře, je tedy schopen sepsání protokolu. Pak uvedl, že je zdravý, léčí se z HIV a vyjmenoval léky, předepsané na tuto nemoc. Dále sdělil, že bere léky proti stresu, stýskalo se mu po rodině, když opustil Tunisko, tedy léky na deprese. S jinou nemocí se neléčí. Na jeho nemoc přišli v roce 2004 v Itálii, ale jeho zdravotní stav je dobrý a nezhoršil se mu. Má zdravotní pojištění, byť je bez finančních prostředků. Z téhož protokolu o podání vysvětlení vyplynulo, že žalobce momentálně nepracuje nikde a že naposledy vykonával práci v kebabu, kdy se jednalo o výkon výdělečné činnosti neoprávněně. Porovnáním výpovědi žalobce v tom, že zemi původu Tunisko opustil ve svých 14 letech a v tom, že je mu nyní 33 let, považuje krajský soud za velmi pochybné, že žalobce trpí depresemi v důsledku toho, že před 19 lety opustil rodinu, byť pojem rodiny pojímá podle doplnění žaloby „*patrně šířeji*“. Se zřetelem k jeho podaným informacím tehdy policejnímu orgánu ohledně svého zdravotního stavu, které použil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neměl žalovaný žádný důvod blíže posuzovat osobu žalobce jako osobu

zranitelnou z důvodu vážného onemocnění či zdravotního postižení ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Pakliže žalobce o pouhý týden později, tj. dne 8. 1. 2019, v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému tvrdil, že jeho zdravotní stav není v nejlepším pořádku, že hodně přemýšlí o sebevraždě, že má psychické problémy, problémy se srdcem, onemocnění HIV a hepatitidu C, jednalo se dle názoru krajského soudu o tvrzení spekulativní a účelové podané již v rámci správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K uvedenému krajský soud dodává, že i pokud by zdravotní problémy spočívající v jeho tvrzených depresích byly skutečně pravdivé, pak nic žalobci nebrání v tom, aby se v zařízení pro zajištění cizinců obrátil na příslušného lékaře, případně aby jeho stav byl prokonzultován psychologem, jak na to ostatně poukázal žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě.

9. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž v této věci rozhodl bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.
11. Ustanovenému právnímu zástupci byla přiznána odměna za zastupování žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 16. ledna 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje